

5 Mk. 12 Sk. og til ham som Guldmægtig for det Gersdorfske Fideikommiss 3,434 Rd. 4 Mk. tilfølgte, men dog har tilplygtet Kammerherre Benzon at betale Schmidt 13,714 Rd. 5 Mk. 5 Sk. med Renter 5 pCt. fra 20de August 1866 til Betaling skeer.

Denne Dom har Kammerherre Benzon indanket for den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret, og har derefter Schmidts bestiftede Sagfører, Dverretsprokurator Nellesmann samtidig med at han har indgivet en Ansøgning om fri Proces for Schmidt til for Dverretten at kontrapaaanke Dommen, i et til Justitsministeriet indgivet Andragende anholdt om, at det Offentlige nu vil komme Schmidt til Hjælp.

Efterat Schmidts Regreskrav paa Kammerherre Benzon er bleven paadømt i første Instans, finder ogsaa Justitsministeriet, der ligesom tidligere maa være af den Formening, at det Offentlige ikke bør lade Schmidt alene bære Følgerne af en Kasseangel, der kun for en mindre væsentlig Deel kan tilregnes ham, at Tiden er kommet til at bringe Sagen frem paany. Vel vilde det i mere end en Henseende være ønskeligt, om Søgmaalet kunde være ført til fuldkommen Endelighed, men at oppebie dette vistnok ikke nære Tidspunkt anseer Man for betænkeligt, ikke blot for Schmidts Skyld, men ogsaa for Dverformynderiets eller rettere de besvagne Interessenters Vedkommende. Til Dækning af Schmidts Ansvar er der, som allerede bemærket, gjort Eksekution i samtlige hans Eiendele, og da Man erkjendte, at en Realisation af disse ikke vilde lede til noget Udbytte for de Interesserede, og saaledes til ingen Nytte medføre Schmidts fuldstændige Ruin, samt da Man antog, at en Udvei vilde aabne sig enten igjennem Tilskud fra Statskassen eller ad anden Bei, opgav Man foreløbig Realisationen og undergav Eiendommene en Administration. Saaledes har Sagen nu henstaaet paa fjerde Aar, men saaledes kan den ikke fremdeles henstaae. Saasnart en af de besvagne Interessenter, endog den, der har det allermindste Krav, bestemt insisterer paa Betaling, maa Justitsministeriet stride til den hensigtsløse og ødelæggende Realisation, og selv om der ikke stilles noget Krav, vil Ministeriet

dog formeentlig ikke kunne lade Sagen henstaae, men maa see at faae Ende paa en Tilstand, der er lige usforsvarlig for Dverformynderiet og for Schmidt, navnlig fordi de Gjenstande, hvori der er gjort Eksekution, forsælde og aldeles tabe deres Værdi. Skal Schmidts fuldstændige Ruin forhindres, maa det Offentlige derfor nu træde hjælpende til, men denne Hjælp vil, — dersom den skal have nogen virkelig Betydning for Schmidt —, ikke kunne indskrænkes til et blot Tilskud af Statskassen til Dækning af den Schmidt idømte Erstatning, men maa, saaledes som ogsaa af hans befalede Sagfører antydet, bestaae deri, at Statskassen overtager hele det ham ifølge Høiesteretsdommen paahvilende Ansvar, forsaavidt det ikke allerede er berigtiget af Schmidt ved Udbetalinger til Dverformynderiets Kreditorer, hvilket, som ovenfor bemærket, er Tilfældet med et Beløb af 881 Rd. 5 Mk. 3 Sk., selvfølgelig paa Vilkaar, at Schmidt overdrager Statskassen sin Fordring paa Kammerherre Benzon og de Regreskrav, han maatte have mod Dverformynderiets og Fideikommissets øvrige tidligere Debitorer. Kun ved en saadan fuldstændig Fritagelse for hele det uberigtigede Erstatningsansvar vil Schmidt, der i den Tid, hvori Raadigheden over hans Eiendomme har været ham berøvet, har maattet stifte Gjæld, og hvis Eiendele, der i 1864 havde en Værdi af høist 3 til 4,000 Rd., senere ere ikke lidet forringede ved mangelfuld Bedligholdelse, kunne undgaae at realisere sine samtlige Eiendomme. Selvfølgelig løber Statskassen en Risiko ved Overtagelsen af Regreskravet, men da Justitsministeriet maa ansee det Offentlige for moralsk forpligtet til at hjælpe Schmidt, finder Man ikke af Hensyn hertil at kunne slyde den eneste Bei til at hjælpe ham fra sig, saameget mindre som det Aktiv, han tilbyder, dog paa ingen Maade kan ansees for værdiløst, i hvilken Henseende Man navnlig maa henvise til, at Høiesteret i en Sag, der var bleven anlagt mod en af Dverformynderiets Debitorer til Indfrielse af en til Dverformynderiet udstedt Obligation, har statueret, at den af Dverformynder Rasmus Rielsen alene paa Obligationen meddeelte Kwittering ikke kunde befrie den Paagjældende for at indfri Obligationen.